

Her Çocuk Özeldir

Nureddin Yıldız'ın 06.05.2018 tarihli (329.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Bir çocuk dünyaya geldiğinde, 'ben Müslümanım' diyen anne-babası veya bebeği görenbaşkaları şöyle bir soruyla karşılaşsalar ne derlerdi: Bu çocuk nasıl ortaya çıktı?

Müslüman olup namaz kılan, Kur'an'a iman eden birinin buna cevabı Allah'ın bir çocuk yaratmayı dilemiş olduğu, bunun için de bir kadınla bir erkeğin evlenecekleri kadere sevk edilip bir araya gelmeleri, çocuğun yaratılma sürecinin böylece başladığıdır. Anne ve baba bir araya gelmişler ama çocuğun bir damla sudan cenin olmasına, canlı bir insana dönüşüp doğmasına, dünyayı görmesine varıncaya dek bütün süreci Allah planlamıştır. Emretmiş, olmuştur.

Müslüman bir anne-babaya "bu çocuğu biz planladık" dedirtilbilir mi? Veya bir Müslüman, herhangi bir çocuk için, o çocuğu birilerinin planladığını söyleyebilir mi? Hayır. Çünkü insanı Allah yaratır. Böyle iman ederiz.

Allah'ın yaratımında bütün insanlar sadece vasıtadırlar. Allah Teâlâ, anne-babayı da o anne-babanın kırkinci nesilden dedelerini de seçmiş, çocuğun yaratılmasıyla ilgili planını Âdem aleyhisselamin bile dünyaya gelmesinden önce yapmıştır. Müslümanlar olarak biz böyle 'düşünüyoruz' değil, iman ediyoruz. **Düşüncelerimizde yanılabiliriz, bir düşünceye katılmayabiliriz ya da onu değiştirebiliriz; ama bir şeye iman ettiğimizi söylemek onu alternatifsiz kabul etmektir. Çocuğu da bizi de Allah'ın yarattığını söylememiz imanımızdır.**

Müslüman anne-babalar, çocuklarının "ben nereden geldim?" sorusunu cevaplandırırken zorlana gelmişlerdir. Anneler, çocuğun babasıyla birleşimini anlatmaya utandıklarından, "Allah yarattı" cevabına sığınır ki hakikat budur: İnsanı Allah yaratmıştır, ilk insandan sonuncuya kadar. Bunu başka türlü düşünen birine Müslüman demiyoruz. Zira Allah dışında hiç kimse insan yaratamaz, yaratamayacaktır.

Diğer bir husus:

Kâinattaki, insanda ve insan dışı varlıklarda Allah neyi yaratmak istediğinin haricindeki bir şekilde ortaya çıkarıp önümüze koymuş olabilir? Yani Allah bir erkek çocuğu sarışın, uzun saçlı, büyük gözlü yaratmayı murat etmiş de annesi çocuğun bir iğneden ya da ilaçtan dolayı siyah saçlı olduğunu düşünebilir mi? Hayır. Yaratılmış herkes yüzde yüz Allah'ın istediği gibidir. Bir şeyden etkilenecek çocuğun anne rahminde değişime uğradığını söylemeyiz çünkü iman ettiğimiz Allah'ın kudreti, herhangi bir şeyden etkilenecek türde bir kudret değildir. Allah'ımız her şeyi murat ettiği gibi yaratır.

Engelli yaratılmış çocuğu o şekilde yaratmayı murat ettiği için çocuk öyle yaratılmıştır. Yaratılmış herhangi bir çocuğun, Allah'ın planı dışında yanlış ya da başka türlü yaratıldığını milyonda bir oranında bile olsa söyleyemeyiz. Aksi hâlde yerleri, gökleri, cenneti-cehennemi yaratan olarak iman ettiğimiz Allah'ın kuvvet ve kudretine karşı gelmiş oluruz. Anne hamileyken bir ilaç kullanmış da çocuk o sebeple felçli doğmuş diyen doktorun dediği de şu bakımdan doğrudur ki anneyi yaratan da elini ilaca götüren de dalgınlıkla hamileliğini unutturan da Allah'tır.

Allah, bu kâinatta karanlık bir gecede siyah taş üzerinde duran kara karıncanın yürüyüşünü takip ediyor da bir kadının hamileyken karnındaki çocuğun yaratılış sürecini mi takip edemeyecektir? Hamile kadının karnındaki çocuk bir karınca kadar da mı değildir?

Rabbimiz bütün çocukları yarattığı gibi, yaratılmış bütün çocukların şekilleri de Allah'a aittir. Allah, el-Musavvir'dir. Siyah-beyaz, erkek-kız, tombul-zayıf, uzun-kısa burunlu, büyük-küçük gözlü, yaramaz-

uslu, zeki-geri zekâli, parmakları uzun-kısa... hangi çocuk modeli varsa yüzde yüz Allah'ın planladığı, istediği gibidir. Bu kâinata başka türlü hiç kimse annesinin rahminden çıkamaz.

Buna böyle iman etmeyen de mümin olamaz.

Muharref Hıristiyanlıkta olduğu gibi işlerin bir kısmını papazlara, bir kısmını meleklerle, kalan başka bir kısmı da doktorların eline bırakan iman bizim imanımız değildir. Var veya yok olan her şey Allah'a aittir. Allah'ı Allah olarak bilmek de kadere iman da budur.

Ve her çocuk özeldir.

Bu cümle, eğitimcilerin kullandığı muhtevasıyla "her çocukla özel ilgilenmek lazımdır" manasında değil, imanımız anlamında her çocuğun özel olduğunu anlatır. Her çocuk özeldir çünkü ister doktor ister en ucuz meslekte çalışan olsun, ister 'terörist' ister bilim adamı usluluğunda olsun, ne olursa olsun her çocuk Allah'ın planının bir tecellisidir. Bunun dışında bir ihtimal bize "şu coğrafyadaki çocuklar Allah'ın planının dışında kaldı" dedirtir. Hâşâ.

Her çocuk bütünüyle Allah'ın planladığı gibidir. Toplumumuzun konumunu abarttığı, tıp okumaya hevesli doktor çocuk da inşaatlarda tuğla taşıyan çocuk da Allah'ın planıdır ve insanoğlu hiçbir zaman Allah ile yarışamayacaktır. Bugüne dek yarışamamış, bundan sonra da yarışamayacaktır. Allah'ın tuğla taşımak için yarattığı çocuğu insanlık tıp fakültesine götüremeyecektir. Çünkü her anne-baba, doğmuş dört çocuğunun dördünün de doktor olup hem iyi para kazanmaları hem de bu arada kendi sağlığını 'garanti' altına almasının planını yapabilirse de bütün anne-babalar zaten böyle düşünür. Peki doktorların oturacağı hastanenin inşaatını kim yapacak?

Bizimki egoistlik ve pintiliktir. Kendimiz büyük zenginliğe kavuşalım, çocuklarımız yüksek mesleklere sahip olsun diye düşünürüz ama hiçbir zaman kendimizi ve çocuklarımızı insanların basit gördüğü mesleklere uygun bulmayız, kendimiz için yaşadığımızdan dolayı. Bencil bir mantıkla yaşıyoruz. Bize kalsa rahatımızın gereğince plan kurardık. Elimizden gelse yedi milyar insanın tamamını imha edip yedi kişilik ailemizle birer kıta olarak dünyayı paylaşırđık.

Allah ise Erhamu'r-râhimîn'dir. Kurduđu kâinat düzeninde doktora da onun sekreterine de ihtiyaç olacak bir nizam yerleştirmişdir. Hastalıkların varlığı da doktorun yetişmesi de Allah'ın planının gereğidir. Allah Teâlâ, yedi milyar insanı ve onlardan sonra gelecek yedi milyarı, onların pirzola yapmaları için gerekli kuzuları ve kuzuların yiyeceğı otları da otların ihtiyacını taşıyacak böcekleri de hesap ederek kâinatı yaratmıştır.

Her çocuk, bu nedenle Allah'ın planıdır ve yine her çocuk, planlaması Arş'ta yapılacak kadar özeldir. Bütün çocukların planı Levh-i Mehfuz'da yapılmıştır. Her çocuk, sakat da geri zekâli da doğsa ya da bütün insanlığın hayran olacağı Yusuf güzelliğı taşısa; hangi vasıfla anılırsa anılsın planı Levh-i Mahfuz'da kayıtlı bir çocuktur. Doğumdan sonra nüfus kâğıdımız çıkarılmadan önce göklerde barkod numaramız vardı.

Anneler, dayılar, teyzeler bir çocuğu kucağına alıp okşarken ona Allah'ın Arş'ında kaydı bulunan özel bir çocuk olarak bakamıyorlarsa ve bebekliğindeki güzelliğı, dudaklarının narinliğı, tebessüm etmesi, büyüyünce kazanacağı okullarıyla değerlendiriyorlarsa kâinattaki her varlığı özenerek yaratanın Allah olduğunu anlayamamış, doktorların kölesi olarak hayat sürmüş oluruz. Bu kendi canavarını emzirip büyüten anne-baba olmaktır.

Allah'a teslim olmak sadece depremde sallanan binanın içindeyken "ya Rab!" diye bağırarak değildir. Kucağına özürü bir bebek konduğu zaman içinden gelen sesle "senden gelmişse ya Rab..." diye niyaz edebilmektir de. Bunalıp daralınca değil, Allah her ne yapmışsa hoş karşılamaktır. Başlangıçta bu mantıkla karşılanmamış çocuk da Allah'a kulluk lezzetiyle büyümeyeceğı belli olan çocuktur. Daha

çocuğu karşılarken bile bencil ve kendinden başkasına açılmamış insan standardında karşılayan biri olarak, çocuktan Allah'a kulluğu nasıl bekleyebilirsin?

Çocuğunun saçları beğendiği bir modelde yaratılmadığı, dudakları 'istediği' gibi olmadığı için dudaklarını büken biri neyin beklentisinde olabilir? Saçına-burnuna göre razı olup olmadığı bir çocuktan daha sonra Allah'ın en iyi kulu olacağı bir karşılık nasıl beklenebilir? Sen onu henüz başlangıçta asık suratla karşılamıştın! Hâlbuki o çocuk özeldi ve Levh-i Mahfuz'da ona da özel bir kimlik kartı çıkarılmıştı. Allah'ın kudretinin bize etkisi bakımından özellik taşıyan çocukların sahibi Allah'tır.

Sahibi Allah olan bir çocuğun emanetçiliğini hissetmek başka, evlenip 'çocuk yapmak istediğini' söyleyen birinin böylece çocuğu olduğunu söylemesi başka bir şeydir. Allah'ın bir kuluna Allah, başka bir kulunu emanet etmiş: Çocuk budur. Her çocuğu özel gören müminin anlayışı, Allah Teâlâ'nın üzerindeki ilahlık vasfını benimsemiş olmak demektir. Bütün çocuklarımız; zekâsı geri de olsa, özel okulların kayıt için yalvardığı kadar zeki de olsa hepsi bize Allah'ın emanetidir ve özeldir.

Bir anne-baba, yedi yaşındaki çocuğunu Kur'an öğrenmesi için hoca efendiye ya da ilköğretim için okula götürürken elbiselerini giydirdiği esnada dahi çocuğunun, yukarıda sözünü ettiğimiz manada özelliğinin farkında olarak kolundan tutup götürüyor, eşler çocukları hakkında konuşurken, "bizim çocuğumuz çok özeldir, biliyorsun" diyebiliyor, baba çocuğuna el kaldıracağı anda anne bu 'özelliği' hatırlatıp babayı uyarıyorsa Allah'ın emaneti çocuk yetiştirmek işte budur.

Dokuz yüz elli sene boyunca yeryüzünde Allah'a davet eden Nuh aleyhisselam, sular yükseldiğinde ona, "senin Allah'ın beni boğamaz" diyen çocuğuna bile "yavrum" diyerek bunun için hitap etmiştir. Nuh aleyhisselam iyi biliyordu ki o çocuk, özellikle ona emanet edilmişti. Terbiyesizliği ve isyanı Allah'a varacak kadar ileri gitmesine rağmen o çocuğun kendine özel yaratıldığının farkındaydı. Evet, Allah'a kul olduğumuz için ve kulluğumuzun bir icabı olarak Rabbimiz kucağımıza çocuklar vermiştir.

Mümin anne-baba, şuna iman eder: Her çocuk benim için bir imtihandır, tıpkı sabah namazının her gün imtihan olarak karşıma çıkması gibi. Yaşadığı gün sayısınca sabah namazından sorguya çekilmesi gibi, her gün yatağından kaldırıp kucağına aldığı bebeğini 'özelliği' duygusunu hissederek sevip sevmemesiyle de imtihan edilecektir. Her çocuk, hesabı özel verileceği için özeldir. Melekler böyle bilip düşünen müminin yardımındadır.

Rabbimiz bizi kulları olarak yarattığı gibi bizim için özel çocuklar da yaratmıştır. Her çocuk özeldir, sadece bizedir. Bizden başkası o çocuğun hesabını vermeyecektir. Ve peygamberler bile çocukları hususunda keyifli hayat sürememişlerdir. Bizim Peygamberimiz aleyhisselatu vesselamın, Nuh aleyhisselam gibi asi bir çocuğu olmamışsa da ona bile kendi sağlığında altı çocuğunu toprağa vermek yazılmıştır. Yakub aleyhisselam, çocuklarına kayıt için özel okul veya imam-hatip bulamadığından onlarla imtihan edilmiş değildir.

Çocuk imtihanında peygamberlere bile kolaylık nasip edilmemiştir. İbrahim aleyhisselamın torunu olma şerefine erişmiş, onun duasıyla peygamberlik nasip edilmiş Yakub aleyhisselamdan daha iyi çocuk terbiye edecek bir baba var mıdır? Ama onun bile çocuklarıyla imtihanı pürüzsüz olamamıştır. Çocukları, kardeşleri olan Yusuf aleyhisselamı kuyuya atacak ve Cebrail'in vahiy getirdiği babalarına yalan söyleyecek kadar yoldan çıkmışlardı. Aile budur. Bu imtihandan hiç kimse muaf tutulmamıştır.

Allah'ın azamet ve kudretini, onun her şeyin hâlıkı ve şekil vereni olduğunu gösteren en büyük işaretlerden biri de ana rahminde bir çocuğun yaratılmasıdır. Öyleyse bunun, imanın da imtihanın da en ağır konularından biri olması doğaldır. Şimdi devlet, doğar doğmaz çocuklara aşı yaptırıyor diye bu imtihan kolaylaşmış değildir, zorlaşmıştır bile üstelik. Mesele Rabbimizin bize bu imtihanı neden verdiğini anlama/ma/ktır. Anne-baba olmayı eve peynir getirmek veya çocuğun bezini yıkamak şeklinde anlıyoruz; bunlar hiçbir şey değildir. Meseleyi Levh-i Mahfuz kütüklerine kaydedilmiş bir

çocuğun bize emanet edilmesi olarak anlamamız gerekir. Bir çocuğun anne-babası olmak çok ağır ve ciddi bir iştir. Bu ağırlığın farkında olan anne-baba, meleklerin yardımıyla işini kolaylaştırabilir.

Konu, çocuk eğitimiyle ilgili kitaplar okuma mesabesinde de değildir, iman meselesidir. Kitap okuyarak elde edilecek bir şey olsaydı, on binlerce delikanlıyı Çanakkale’de şehit olmaya yollayan ‘cahil’ ve ‘diplomasız’ Anadolu köylüleri o çocukları yetiştiremezlerdi. “70 Kuralla Çocuk Yetiştirme Prensipleri” türünden pedagoji kitabı okumuş da değillerdi.

Bugün çocuk eğitimi için rehber niteliğinde binlerce kitap var ama elimizde nesil yetişmiyor.

Çünkü mesele, iman meselesidir. Anneliğe ve babalığa meleklerin yardımıyla devam etme meselesidir. Bu da Allah’ın kaderine teslim olmuş, ne veriyse güzel olduğuna iman etmiş bir şuurla olur –lafla değil. Çünkü gaybı sadece Allah bilir. Bizim bildiğimizi zannettiğimiz şeyler gözümüzün önündekilerdir. Şimdi büyütmede olduğum çocuğumun, kıyamet bugünden itibaren on bin sene sonra kopacaksa, çocuğumun şimdiden itibaren on bin senelik etkisiyle Rabbimin huzurunda hesaba çekileceğim demektir. O on bin senede olacakları da sadece Allah Teâlâ biliyor.

Bunun içindir ki zeki çocuğu olduğu için dört köşe olanlar, o çocuğun belki onuncu torununun dünyayı ifsat edecek biri olma ihtimalinden ötürü kıyamet gününde saklanacak yer arayabilirler. ‘Bizim çocuktan insanlığa hayır gelmez, ilkokulu bile bitirip bitiremeyeceği belli değil’ denen çocuğu da sadece elli-altmış senelik bir hayat planında düşündüğümüzden, yüzyıllar sonra mezar yerimiz bile belli değilken çocuğumuzun torunlarından birinin kâinatın en son Allah diyen bir mümin olarak doğma ihtimalini iskalarız. Kıyamet gününde böyle bir çocuğun on ikinci nesilden dedesi-ninesi olmak alnı ak ve salihler, şehitlerle yan yana dirilmek için muhteşem bir vesiledir.

Bugünkü teslimiyetimiz ve Allah’ın kaderine rızamız, bu vesilede belirleyici olacaktır.

Biz iyi okulu kazanacak, yüksek gelirli iş sahibi olacak, kolay evlenebilecek çocuk arıyoruz; Allah ise planının tecelli edeceği çocuklar yaratıyor. Biz ölüp gideceğimiz zamana kadar olan aralığı baz aldığımız planlamalar yapıyoruz; Allah ise bugün yarattığı çocuğu bundan belki beş bin sene sonrasının planları için hazırlıyordur. İnsanın Allah gibi düşünmesi mümkün değil, Allah’a teslim olması mümkündür.

Böyle bir mantık muhafaza edilmeden anne-baba olmak, kayda değer mesafe alamadan yaşamaktır. Teknoloji çağı bu imanımızı güçlendirmelidir.

Çocuklarımızı okulda aldıkları puanlara göre değerlendirecek vefasızlık da gösteremeyiz. Allah’ın özel yarattığı ve bir anne-babaya mahsus emanet ettiği çocuğu, okuldaki bir öğretmenin verdiği puanlara göre değerlendirmek kâinattaki büyük proje içinde yakışıksız bir tavidir. Okul puanı okul için gerekli, alacağı diploma için lazımdır ama milyonlarca proje içinde dünyada ne kadar yer işgal edebilir? Allah’ın kâinat hesapları içinde, bir çocuğun matematikten düşük not alması ne kadar şeyi değiştirebilir? Kur’an dersinden tam puan alması bile ne kadar şeyi değiştirir? Bunlar kendi bazında değerlidir; bizse çocuğumuzu burada doğurup büyüttük ama cennette görmek, bundan beş yüz sene sonra iyi çocuk yetiştirme planlarının altyapısını kurmuş bir torun olarak izlemek istiyoruz.

Çocuklarını okul puanlarına göre değerlendiren anne-babalar, değil cennette, bu dünyada bile çok üzüleceklerdir. Allah’ın emaneti olarak aldığımız ‘özel’ çocuklarımızı “şu okula girebilir, şuna giremez” diye değerlendirmek her şeyden evvel Allah’a saygısızlıktır. Allah’ın kader planında adı yazılı bir çocuğun bilmem hangi okulu kazananlar arasında adı yazmasa ne çıkar?

Mümin bu kadar basit düşünemez. Her çocuk özeldir. Onu Allah takdir ve tasvir etmiştir. Uzun burunlu çocukları el-Musavvir olan Allah öyle yapmıştır. Tombullar ve sıskalar da el-Musavvir olan Allah’ın mahlûkudur. Müslüman olduğunu söyleyen on sekiz yaşındaki bir kız, başka bir kızın ondan daha güzel olduğu gerekçesiyle ağlıyorsa eğer, onun önce Âmentü’ye geri dönmesi gerekir. Neye göre

güzel? Derisi toprağın altında daha geç mi çürüyecek? İnsanın puanını niye derisine göre takdir edelim?

Anne-babalar, kendine güveni tam çocuk yetiştirmelidir. Zira insanlar arasındaki dengeyi Allah kurmuştur. Çocuklarımızın zekâlarını Allah ayarlamıştır. Dünya güzeli bir kız, diğer kızlar ona benzemediği için öyledir; demek ki o kızlar bunun varlığı için gereklidir. Yoksa bu kız güzelliğini başka türlü nasıl anlayabilirdi? Yürekler ölçüldüğünde de diğerleri bunu takdir etmeyecek, bunun gibi kibirli olmaktansa hâllerine şükrederlerdir.

Çocuğunu karşısına alan anne-baba, yaşının seviyesine göre konuşmanın yanı sıra, kendisi için 'özel' bir çocukla konuştuğunun farkında olmalıdır. Çocuk olmaktan öte, Allah'ın yarattığı özel bir mahlûkla konuştuğunun bilincini taşımalıdır. Allah onu özel yarattığına göre sorumluluk verilmelidir. Şeytanın onu nereden gıdıkladığı anlaşılmalı çalışılmalıdır. Adam yerine konmalıdır. Üç yaşında da on iki yaşında da olsa 'özel'dir.

Melunların Kudüs'ümüzü işgal etmesi ahiretteki hesabımız açısından rahatsızlık verici olduğu kadar çocuklarımızın ahvali de rahatsız edici olmalıdır. Bu endişe de nesil yetiştirme gayretimizi tetikleyecektir. Evlerimizdeki çocuklarımız belki Kudüs davamızdan bile önemlidir. Çünkü Kudüs, nihayetinde insanın işidir ve çocuk da insan denen varlıktır. Hangi yaştaysalar yaşa uygun sözlere muhatap olmalı, adam yerine konmalı ve küçük yaşlardan itibaren sorumluluk altına alınmalıdırlar.

Hiçbir anne-baba, Allah'ın onlara özel verdiği çocuğunu özel okula devrederek mesuliyetten kurtulamaz. Bu devredilemez yetkilerdendir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.